



## ע"פ 10790/05/17 - מוחמד שמייה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 10790-05-17 שמייה נ' מדינת ישראל  
תיק חיצוני:

|                         |       |
|-------------------------|-------|
| כבוד השופט יחיאל ליפשיץ | בפני  |
| מוחמד שמייה             | מערער |
|                         | נגד   |
| מדינת ישראל             | משיבה |

### פסק דין

ערעור על החלטת ביהמ"ש לתעבורה בחיפה לפיה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד לצורך ביצוע תשלום הוצאות שנפסקו לאוצר המדינה כתנאי לבקשה להארכת מועד להישפט בתיק דוח 14-1-1187741-2.

בתאריך 29.11.15 קיבל המערער דוח תנועה בו נטען כי עשה שימוש בטלפון סלולארי. מדובר בדו"ח ברירת משפט בו צוין כי אם רצונו להישפט, עליו להודיע על כך לא יאחר מתאריך 28.2.16. בקשת המערער להישפט נשלחה באיחור של מספר ימים - בתאריך 3.3.16 ולכן נדחתה (ר' תשובת המרכז הארצי לפניות נהגים מתאריך 27.3.16).

חלפו להם לא פחות מ 3 חודשים ובתאריך 27.6.16 שלח המערער, באמצעות בא כוחו, בקשה להארכת מועד להישפט. ביהמ"ש קמא (כבוד השופט אלכס אחר) נעתר לה ובתאריך 29.6.16 ניתנה החלטה בה צוין כי אם ישלם המערער הוצאות בסך 350 ₪ לאוצר המדינה תוך 45 ימים, תתקבל הבקשה להארכת המועד. עיון בנט המשפט מעלה, כי ההחלטה נשלחה לתיבת הדואר האלקטרוני של ב"כ המערער בתאריך 3.7.16.

כעבור כשלושה חודשים נוספים, בתאריך 28.9.16, נשלחה "בקשה דחופה להארכת מועד לצורך ביצוע החלטת כב' ביהמ"ש מיום 29.6.16" (להלן: **הבקשה הדחופה**) בה נטען כי החלטת ביהמ"ש מתאריך 29.6.16 לא הגיעה לידי בא כח המערער. בתאריך 29.9.16 דחה ביהמ"ש קמא את הבקשה לעיל, בציינו כי: "חזקה על המבקש שיעקוב אחר החלטות אשר ניתנות בבקשות המוגשות מטעמו". גם החלטה זו נשלחה בדואר האלקטרוני לב"כ המערער.

חלפו להם לא פחות מ 7 חודשים (!) ובתאריך 7.5.17 הוגשה הודעת הערעור מושא עניינו במסגרתה (ובמסגרת טיעוני בא כח המערער בדיון שנערך לפניו) הועלו טענות שונות ביחס לארבע התקופות בהן השתהו המערער ו/או בא כוחו. ביחס לשיהוי הראשון, הנוגע להגשת ההודעה על הרצון להישפט ושנשלחה למפנ"א באיחור של מספר ימים, נטען כי עקב מחלת הורי המערער הוא לא היה פנוי לטפל במשלוח הבקשה; ביחס לשיהוי השני - שלושת החודשים שחלפו



מהמועד בו ניתנה החלטת מפנ"א בתאריך 27.3.16 ועד הגשת הבקשה לביהמ"ש בתאריך 27.6.16, נטען כי מעטפת הדואר הגיעה כחודשיים לאחר שנשלחה; ביחס לשיהוי השלישי של כ 3 חודשים, מהמועד בו נשלחה החלטת ביהמ"ש בתאריך 3.7.16 ועד לתאריך 28.9.16 בה הוגשה הבקשה הדחופה לעיל, נטען כי במקום שהחלטת ביהמ"ש תשלח בדואר או בפקס, היא נשלחה לתיבת הדואר האלקטרוני של ב"כ המערער והיא הגיעה - משום שהמשרד אינו מחובר לנט המשפט - באופן שאינו קריא ולכן לא ניתן היה להבין מה תוכן ההודעה או ההחלטה שנשלחה מבית המשפט. עוד נטען, כי בתקופה זו או לפחות בחלקה שהה ב"כ המערער בחו"ל; וביחס לשיהוי הרביעי במספר של 7 החודשים, מתאריך 28.9.16 (אז ניתנה החלטת בית המשפט בה נדחתה הבקשה הדחופה לעיל) ועד לתאריך 7.5.17 אז הוגש הערעור, נטען כי גם החלטת בית המשפט קמא מתאריך 28.9.16, כמו קודמתה, נשלחה במייל שהתקבל לא קריא. עוד נטען, כי נסיבות אישיות (מחלת ב"כ המערער ומחלת אמו) הביאו לצמצום פעילות המשרד ולכך שהבקשה שהגיש נשכחה ממנו עד אשר בירר מה עלה בגורלה בחודש 5/17.

לאחר שבחנתי את טענות המערער, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות. פירטתי לעיל 4 התקופות בהן השתהה המערער או בא כוחו וזאת ללא הצדק מניח את הדעת. מעבר לכך שמדובר ב 4 פעמים נפרדות בהן השתהה המערער או בא כוחו משך התקופות, למעט הראשונה, היו משמעותיות ביותר. את שתי התקופות הראשונות ניתן היה לקבל בדוחק, ולראיה - החלטת ביהמ"ש קמא אשר לפיה הוארך המועד להישפט בכפוף לתשלום הוצאות לטובת אוצר המדינה. שונים הדברים ביחס לשתי התקופות האחרונות - חרף המשקל שנתתי לטענות ב"כ המערער בדבר המצב הרפואי והמשפחתי אליו נקלע, סבורני כי על אף בעיות אלה היה עליו לבדוק מה עלה בגורל שתי הבקשות אותן הגיש - הראשונה בתאריך 27.6.16 והשניה בתאריך 28.9.16. כפי שפורט לעיל, ב"כ המערער לא טרח לבדוק מה עלה בגורל הבקשה הראשונה משך של כשלושה חודשים ותקופה של כ 7 חודשים לגבי הבקשה השניה. נתתי דעתי לטענה כי משרד ב"כ המערער אינו מחובר לנט המשפט ולכן ההחלטות הגיעו באופן בלתי קריא, אולם דווקא נתון זה (קבלת מייל בלתי קריא מבית המשפט), קל וחומר ביודעו שהוגשו מטעמו בקשות שלשיתנו טרם התקבלו בהן החלטות, היה צריך להפנות את תשומת לבו בהקשר זה. הדברים מקבלים משנה תוקף ביחס לבקשה השניה שהוגשה בתאריך 28.9.16. לא ניתן לקבל מצב בו מייצג המגיש בקשה לא טרח לבדוק מה עלה בגורלה משך של כ 7 חודשים. כאמור, נתתי דעתי בהקשר למצבם הרפואי של ב"כ המערער ואמו, אך אפנה לכך כי הלה אישר שמשרדו המשיך לפעול והוא המשיך לטפל בתיקים, גם אם לשיטתו באופן מצומצם יותר. לא ניתן הסבר מניח את הדעת מדוע שותפיו או עובדיו לא טיפלו בבקשה האחרונה שהגיש. כך גם לא ניתן הסבר מדוע המערער עצמו לא טרח לבדוק - כשנה וחצי לאחר שקיבל את הדוח, מה עלה בגורל בקשתו להישפט.

נתתי דעתי לטענת המערער בהקשר לסיכוי הצלחתו. נטען, כי הוא לא דיבר בטלפון הסלולארי ואף הוצג פלט שלשיטתו תומך בכך. אין בכך כדי להביא למסקנה ישירה כי הוא לא עשה כל שימוש בטלפון ואף לא ברור באם הפלט מתייחס בהכרח למכשיר הטלפון אותו החזיק בעת האירוע, בין אם התקשר ממנו אותה עת ובין אם לאו. זאת ועוד, משום מחדלי המערער שפורטו בהרחבה לעיל, ספק באם ניתן לברר את טענתו באופן יעיל ומיטבי וזאת משום חלוף הזמן.

סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור.

לשלוח לצדדים.



ניתן היום, י"ט סיוון תשע"ז, 13 יוני 2017, בהעדר הצדדים.